

Koreampaa Koreaa

Kiertelin toukokuussa Pohjois-Koreassa, maailman suljetuimmassa ja surkeimmassa maassa. Ostin sieltä maan kartan. Sen kannessa lukee Map of Korea. Kulmassa komeilee sinipunaraitainen ja punatähtinen lippu.

Kartassa maan pääkaupunki on Pjongjang. Soul on merkitty tavalliseksi keskikokoiseksi paikaksi. Maan eri provinssit on väritetty toisistaan erottuviksi. Merien nimet näyttävät uusilta. Itäpuolella loiskuaa Korean meri, ja länsipuolella lainehtii Korean länsimeri. Koko maan nimi on suomennettuna Korean demokraattinen kansantasavalta.

Kartassa ei näy mitään poikkeavaa 38. leveysasteen tienoilla. Epäilyttäväksi kartan myös tekee sen yläreunaan raamitettu Kim Jong Il:n iskulause. Joku pohjoisen oppaista selitti, että isänmaan eteläosat ovat vaan väliaikaisesti amerikkalaisten miehittämiä.

Oikeasti Korea jakautuu kuitenkin kahteen eri valtioon. Etelän mukaan maan jakaa demilitarisoitu linja. Pohjoisessa sitä kutsutaan demarkaatiolinjaksi, siis tilapäiseksi rajalinjaksi tai aselepolinjaksi. Vaikka maa on kartan mukaan yksi ja yhtenäinen, D-linjan ylitys ei onnistu.

Pohjoisen matkallamme pääsimme kurkistamaan rajavyöhykkeelle. Teatraalisesti saatoimme jopa astua rajalinjan yli mutta ei yhtään kauemmaksi. Koska rajalinjan yli ei voinut kulkea, piti siis suoriutua uudelle matkalle Kimien dynastian eteläisimpiin maakuntiin.

Imperialistit kutsuvat Korean niemimaan eteläosaa provokatiivisesti Korean tasavallaksi tai Etelä-Koreaksi, koreaksi Daehan Minguk tai Hanguk. Pohjoisessa maasta käytetään muinoin kukoistaneen dynastian nimeä Choson.

Maissa eroa! Toinen näännyttää kansalaisiaan nälkään, toinen kylpee uskomattomassa talouskasvussa ja vauraudessa. Toisessa kadut pidetään pimeinä, toisessa välkkyvät värikkäät valomeret. Kaikesta, ihan kaikesta voi päätellä, että eletään täysin eri maailmoissa. Vaikka en osakaan paikallista, voi päätellä, että puhutaan ja kirjoitetaan kuitenkin samaa kieltä.

Vaikka tilanne pohjoisessa ihmisten kannalta onkin mitä surkein, havainnot täytyy vetää vähän överiksi. Eteläpuolen eroiksi kirjasimme kaverini kanssa ainakin seuraavia seikkoja:

- Olo oli turvallista, vaikkei ollut virallisia valvojia.
- Kaupungilla voi palloilla omineen.
- Puhelinta ja navigaattoria sai käyttää, jopa netissä voi surfata.
- Vaihdettavaa, ihan oikeaa rahaa kului satoja tuhansia.
- Liikennepoliisilla oli mitä ohjata.
- Ovet bussista aukenivat jalkakäytävän puolelle.
- Moottoritillä ei voinut pysähtyä eikä astua bussista ajokaistalle.
- Metrolla saattoi ajella useammankin asemavälin.
- Buddhan patsaita näkyi enemmän kuin Kimien.
- Kovaäänisistä ei kaupungilla kuulunut propagandalauluja.
- Ei tarvinnut kumarrella vaha- muovi- eikä marmorinukkeja.
- Ruokaa tyrkytettiin enemmän, kuin pystyi syömään.
- Olut maksoi hirmuisesti, jopa yli kaksi euroa.
- Taksi oli tyyristä, jopa 3,50 euroa parin kilometrin matkalta.
- Sähköä ja vettä tuhlahtiin siekailematta.

Pahiten kuitenkin järkytti se, että etelän lehdissä kirjoiteltiin pohjoisen Rakkaasta Johtajasta ja hänen huikentelevaisista lapsistaan rumia juttuja, joita sikäläiset imperialistiset agentit provokatiivisesti meille tulkkasivat.

pajen